

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

2005. gada 13. aprīlī *

Lieta T-2/03

Verein für Konsumenteninformation, Vine (Austrija), ko pārstāv A. Klauzers
[A. Klauser], advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv S. Reitingis [*S. Rating*] un P. Ālto [*P. Aalto*],
pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ko atbalsta

Bank für Arbeit und Wirtschaft AG, Vīne, ko pārstāv H. J. Nīmeijers [*H.-J. Niemeyer*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

un

Österreichische Volksbanken AG, Vīne,

un

Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG, Sanktpeltene [*Sankt Pölten*] (Austrija),

ko pārstāv R. Ronigers [*R. Roniger*], A. Ablasers [*A. Ablasser*] un V. Hemebergers [*W. Hemetsberger*], advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 18. decembra Lēmumu D (2002) 330472 par pieteikumu par pieeju administratīvās lietas materiāliem lietā COMP/36.571/D-1 Austrijas bankas — “*Lombard klubs*”.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs B. Vesterdofs [*B. Vesterdorf*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*], P. Mengoci [*P. Mengozzi*], M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*] un I. Labucka,

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 28. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi [pieeju] Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir noteikti principi, nosacījumi un ierobežojumi, kas paredzēti EKL 255. pantā, tiesībām iepazīties ar šo iestāžu dokumentiem. Šī regula ir piemērojama kopš 2001. gada 3. decembra.

- 2 Ar Komisijas 2001. gada 5. decembra Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, *Euratom*, ar ko groza Komisijas Reglamentu (OV L 345, 94. lpp.), atcēla 1994. gada 8. februāra Lēmumu 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisku piekļuvi [pieeju] Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.), kas nodrošināja Uzvedības kodeksa par publisku pieeju Padomes un Komisijas dokumentiem piemērošanu attiecībā uz Komisiju (OV 1993, L 340, 41. lpp., turpmāk tekstā — “Uzvedības kodekss”).

- 3 Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā noteikts:

“1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

[..]”

4 Regulas Nr. 1049/2001 3. pantā ir ietvertas šādas definīcijas:

“Šajā regulā:

- a) “dokuments” ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

- b) “trešā persona” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kā arī subjekts ārpus attiecīgās iestādes, tostarp dalībvalstis, citas iestādes un organizācijas Kopienā vai ārpus tās, kā arī trešās valstis.”

5 Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. pantam par izņēmumiem no pieejas tiesībām:

“1. Iestādes var atteikt piekļuvi [pieeju] dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

- b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

2. Iestādes var atteikt piekļuvi [pieeju] dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi [pieeju] dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi [pieeju] dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpieņem 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai nē.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

[..]"

Prāvas priekšvēsture

- 6 *Verein für Konsumenteninformation* (Patērētāju informācijas sabiedrība, turpmāk tekstā — “VKI” jeb “prasītāja”) ir Austrijas patērētāju biedrība. Lai tai atvieglotu uzdevuma — nodrošināt patērētāju interešu aizsardzību — izpildi, Austrijas tiesību akti atzīst VKI tiesības vērsties Austrijas civiltiesās, lai aizstāvētu noteiktas patērētāju finanšu prasības, ko patērētāji ir tai iepriekš uzticējuši.

- 7 Ar 2002. gada 11. jūnija Lēmumu 2004/138/EK par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (lietā COMP/36.571/D-1 Austrijas bankas — “*Lombard klubs*”) (OV 2004, L 56, 1. lpp.) Komisija nolēma, ka astoņas Austrijas bankas vairākus gadus bija tādās aizliegtās vienošanās dalībnieces, kuras nosaukums ir “*Lombard klubs*” un kas bija piemērojama gandrīz visā Austrijas teritorijā (turpmāk tekstā — “Lēmums par *Lombard* klubu”). Atbilstoši Komisijas norādītajam šā līguma ietvaros minētās bankas tai skaitā noteica kopīgu procentu likmi noteiktiem kapitāla ieguldījumiem un kredītiem. Līdz ar to Komisija uzlika šīm bankām — tai skaitā arī *Bank für Arbeit und Wirtschaft AG* (turpmāk tekstā — “*BAWAG*”), *Österreichische Volksbanken AG* (turpmāk tekstā — “*ÖVAG*”) un *Niederösterreichische Landesbank-Hypothekenbank AG* (turpmāk tekstā — “*NÖ-Hypobank*”) — naudas sodu 124,26 miljonu EUR apmērā.
- 8 VKI šobrīd uztur vairākas prasības pret *BAWAG* Austrijas tiesās. Minēto procesu ietvaros VKI apgalvo — tā kā tika piemērota nepareiza procentu likme, kas attiecināma uz *BAWAG* piešķirtajiem kredītiem ar mainīgu procentu likmi, *BAWAG* vairākus gadus saviem klientiem nosūtīja rēķinus par pārāk lieliem procentiem.
- 9 Ar 2002. gada 14. jūnija vēstuli prasītāja iesniedza Komisijai pieteikumu par iepazīšanos ar administratīvās lietas materiāliem, kas attiecas uz lēmumu par *Lombard* klubu (turpmāk tekstā — “*Lombard* kluba lietas materiāli”). Sava pieteikuma pamatojumam VKI tostarp ir norādījusi, ka, lai saņemtu atlīdzību par kaitējumu patērētājiem, kuru vārdā tā rīkojās, tai bija jāvar konkrēti atsaukties gan uz nelikumīgu *BAWAG* rīcību attiecībā uz konkurences tiesībām, gan uz šīs rīcības sekām. Šādā nolūkā tai bija svarīgi vai pat obligāti jāiepazīstas ar *Lombard* kluba lietas materiāliem.
- 10 2002. gada 3. jūlija vēstulē Komisija lūdza VKI precizēt savu pieteikumu un it īpaši tā juridisko pamatojumu. Atbildot uz šo vēstuli, VKI 2002. gada 8. jūlijā precizēja, ka tās pieteikums ir pamatots tai skaitā ar EKL 255. panta 1. un 2. punktu, Regulu

Nr. 1049/2001, šīs regulas piemērošanas noteikumiem un 42. pantu Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kas pasludināta 2000. gada 7. decembrī Nicā, (OV C 364, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Pamattiesību harta”), kā arī ar EKL 5. un 10. pantu.

- 11 2002. gada 24. jūlijā sanāksmē ar Komisijas dienestiem VKI pārstāvji atsaucās uz prasītājas iespēju parakstīties par iegūtās informācijas izmantošanu tikai, lai aizstāvētu patērētāju tiesības tiesvedībā pret *BAWAG* valsts tiesā.
- 12 2002. gada 12. augusta vēstulē VKI papildināja savu pieteikumu, apstiprinot to, ka tā ir gatava izmantot 2002. gada 24. jūlija sanāksmē izteikto iespēju parakstīties.
- 13 2002. gada 12. septembra vēstulē Komisija, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, pilnībā noraidīja VKI pieteikumu.
- 14 2002. gada 26. septembrī VKI atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam iesniedza atkārtotu pieteikumu, kurā tā tostarp precizēja, ka par Komisijas iekšējiem dokumentiem tai galvenokārt nebija intereses.
- 15 2002. gada 14. oktobrī Komisija apstiprināja šī atkārtotā pieteikuma saņemšanu un informēja prasītāju, ka, ņemot vērā ļoti lielu dokumentu skaitu, atbildes sniegšanas termiņš tiek pagarināts par piecpadsmit darba dienām.

- 16 2002. gada 18. decembrī Komisija pieņēma Lēmumu D (2002) 330472 par pieteikumu saņemt pieeju administratīvās lietas COMP/36.571/D-1 Austrijas bankas — “*Lombard klubs*” materiāliem (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”). Ar apstrīdēto lēmumu apstiprināts 2002. gada 12. septembra lēmums par atteikumu.
- 17 Pirmkārt, apstrīdētajā lēmumā Komisija iedalīja *Lombard* kluba lietas materiālus, izņemot iekšējos dokumentus, vienpadsmit atšķirīgās kategorijās. Papildus iekšējiem dokumentiem šī lieta satur vairāk nekā 47 000 lapas.
- 18 Otrkārt, Komisija detalizēti aprakstīja iemeslus, kuru dēļ, pēc tās domām, uz katru no iepriekš noteiktajām kategorijām attiecas viens vai vairāki izņēmumi, kas paredzēti Regulā Nr. 1049/2001.
- 19 Treškārt, Komisija uzskatīja, ka gadījumā, ja noteiktu izņēmumu piemērošanas rezultātā būtu nepieciešams līdzsvarot pastāvošās intereses, VKI nebija atsaukusies uz sevišķām sabiedrības interesēm, lai attaisnotu pieprasīto pieeju.
- 20 Ceturtkārt, Komisija uzskaitīja iemeslus, kuru dēļ daļēja pieeja šajā gadījumā nebija iespējama. Atbilstoši Komisijas teiktajam, katra dokumenta detalizēta pārbaude, kas ir vajadzīgs, lai iespējami daļēji apspriestos, tai nozīmētu pārmērīgu un nesamērīgu darba apjomu.
- 21 Piektkārt, Komisija uzskatīja, ka apspriešanās ar trešām personām, lai izvērtētu iespējamo pieeju dokumentiem, kuru autori ir šīs trešās personas, šajā gadījumā nebija vajadzīga, jo atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktam bija skaidrs, ka minētos dokumentus nevajadzēja publiskot.

- 22 Apstrīdētajā lēmumā Komisija secināja, ka prasītājas pieteikums saņemt pieeju bija pilnībā jānoraida.

Tiesvedība Pirmās instances tiesā

- 23 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 7. janvārī, VKI cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Atsevišķā dokumentā, kas tika iesniegts tajā pašā dienā, tā lūdza izskatīt lietu paātrinātā procesā atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantam.
- 24 Atsevišķā dokumentā, kas iesniegts 2003. gada 8. janvārī, VKI iesniedza pieteikumu par juridisko palīdzību.
- 25 2003. gada 20. janvārī Komisija iesniedza apsvērumus par pieteikumu izskatīt lietu paātrinātā procesā.
- 26 Pirmās instances tiesas pirmā palāta, kurai ar 2003. gada 20. janvāra lēmumu lieta tika nodota izskatīšanai, ar 2003. gada 28. janvāra lēmumu noraidīja pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā, nākamajā dienā par to paziņojot prasītājai.
- 27 2003. gada 18. februārī Komisija iesniedza apsvērumus par pieteikumu piešķirt juridisko palīdzību.

- 28 2003. gada 10. martā Komisija iesniedza savu iebildumu rakstu.
- 29 Pieteikums par juridisko palīdzību tika noraidīts ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 14. marta rīkojumu.
- 30 2003. gada 1. aprīļa vēstulē prasītāja atteicās no tiesībām iesniegt atbildes rakstu.
- 31 2003. gada 15. aprīlī *BAWAG* iesniedza iestāšanās pieteikumu Komisijas prasījumu atbalstam. Zviedrijas Karaliste un Somijas Republika iesniedza iestāšanās pieteikumus *VKI* prasījumu atbalstam, attiecīgi, 2003. gada 16. un 25. aprīlī. Visbeidzot, 2003. gada 29. aprīlī *ÖVAG* un *NÖ-Hypobank* kopīgi iesniedza iestāšanās pieteikumu Komisijas prasījumu atbalstam.
- 32 Ar Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2003. gada 1. augusta rīkojumu Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste saņēma atļauju iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam. Šajā pašā rīkojumā *BAWAG*, no vienas puses, un *ÖVAG* un *NÖ-Hypobank*, no otras puses, saņēma atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 33 Tā kā šie pieteikumi tika iesniegti termiņā, kas paredzēts Reglamenta 115. panta 1. punktā, personas, kas iestājušās lietā, saskaņā ar Reglamenta 116. panta 2. punktu saņēma visu pusēm izsniegto procesuālo dokumentu kopijas.

- 34 Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste, attiecīgi, 2003. gada 10. un 12. septembrī iesniedza pieteikumus atsaukt to iestāšanos lietā.
- 35 2003. gada 26. septembrī *BAWAG*, no vienas puses, un *ÖVAG* un *NÖ-Hypobank*, no otras puses, iesniedza iestāšanās rakstu.
- 36 Tā kā *VKI* un Komisija neiesniedza apsvērumus par pieteikumiem atsaukt Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes iestāšanos lietā, Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs ar 2003. gada 6. novembra rīkojumu svītroja no šīs lietas reģistra minēto personu, kas iestājušās lietā, iestāšanos lietā un piesprieda *VKI* un Komisijai pašām segt savus izdevumus, kas radušies saistībā ar šo iestāšanos lietā.
- 37 2003. gada 14. novembrī prasītāja iesniedza savus rakstveida apsvērumus par iestāšanās rakstiem, bet Komisija iesniedza savus apsvērumus 2003. gada 11. novembrī.
- 38 Saskaņā ar Reglamenta 14. pantu un pēc pirmās palātas priekšlikuma Pirmās instances tiesa, uzklusot lietas dalībniekus atbilstoši minētā reglamenta 51. pantam, nolēma nodot lietu izskatīšanai paplašinātā sastāvā.
- 39 Uzklusot tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Reglamenta 64. pantā paredzētās procedūras organizēšanas pasākumu ietvaros rakstveidā iesniedza noteiktus jautājumus Komisijai un personām, kas iestājušās lietā.

- 40 2004. gada 6. jūlijā Komisija un personas, kas iestājušās lietā, rakstveidā iesniedza atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem.
- 41 2004. gada 28. septembra tiesas sēdē tika uzklausi lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 42 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest izsniegt un veikt attiecīgo lietas materiālu pārbaudi, lai noteiktu, vai VKI prasījumi ir pietiekami pamatoti;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 43 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

44 BAWAG, kas atbalsta Komisiju, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumus.

45 Visbeidzot, ÖVAG un NÖ-Hypobank, kas atbalsta Komisiju, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par strīda ietvariem un par noteiktu argumentu, ko izvirzījušas personas, kas iestājušās lietā, pieņemamību

46 Netiek apstrīdēts tas, ka Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

- 47 VKI prasība pēc būtības ir balstīta uz sešiem pamatiem. Ar pirmo pamatu VKI apgalvo, ka pilnīgs atteikums iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem, iepriekš konkrēti nepārbaudot katru no šajā lietā ietvertajiem dokumentiem, ir pretrunā tiesībām iepazīties ar dokumentiem un it īpaši pretrunā Regulai Nr. 1049/2001. Savā otrajā pamatā VKI uzsver, ka Komisija kļūdaini piemērojusi vai interpretējusi vairākus izņēmumus, ko paredz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. un 2. punkts. Savā trešajā pamatā VKI apgalvo — Komisija nelikumīgi secinājusi, ka pastāvošo interešu līdzsvarošana nevērstos par labu to administratīvās lietas materiālu publiskošanai, par ko ir tās pieteikums. Savā ceturtajā pamatā VKI apgalvo, ka Komisijai ir bijis jāatļauj vismaz daļēja pieeja lietas materiāliem. Savā piektajā pamatā VKI apgalvo — tas, ka ar bankām, kas ir noteiktu dokumentu autores, nav organizētas apspriedes, ir Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punkta pārkāpums. Visbeidzot, savā sestajā pamatā prasītāja norāda uz to, ka Komisija pārkāpusi EKL 255. pantu, Pamattiesību hartas 42. pantu un EKL 5. un 10. pantu.
- 48 Tomēr attiecīgajos iestāšanās rakstos *BAWAG*, no vienas puses, un *ÖVAG* un *NÖ-Hypobank*, no otras puses, izvirzīja vairākus argumentus (turpmāk tekstā — “papildu argumenti”), lai parādītu, pirmkārt, ka Regula Nr. 1049/2001 ir piemērojama vienīgi dokumentiem, kas tiek izdoti Kopienas likumdošanas procesa ietvaros, otrkārt, ka tiesības iepazīties ar dokumentiem par konkurences jautājumiem notikumu norises laikā regulēja tikai Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17 — Pirmā regula par Līguma [81.] un [82.] panta piemērošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), treškārt, ka asociācijai ar publisko tiesību statusu nav pieejas tiesību, kas ir paredzētas Regulā Nr. 1049/2001, ceturtkārt, ka VKI pieteikums saņemt pieeju bija nelikumīgs atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, piektkārt, ka Regula Nr. 1049/2001 ir pretrunā EKL 255. pantam, jo tā ļauj iepazīties ar dokumentiem, ko izdod trešās personas, un, sestkārt, ka minētā regula ir piemērojama vienīgi dokumentiem, kas nonākuši iestādes rīcībā pēc šās regulas piemērošanas dienas, tas ir, pēc 2001. gada 3. decembra.
- 49 Tādējādi papildu argumenti ir vērsti uz to, lai parādītu, pirmkārt, ka Regula Nr. 1049/2001 nav piemērojama šajā gadījumā vai, otrkārt, ka Komisija to nepareizi piemērojusi, vai arī, treškārt, ka tā veido nelikumīgu juridisko pamatojumu apstrīdētajam lēmumam.

- 50 Tā rezultātā, ja Pirmās instances tiesa pieņemtu vienu vai vairākus papildu argumentus, tas ļautu atzīt, ka apstrīdētais lēmums ir nelikumīgs. Tomēr ir jāatgādina, ka personām, kas iestājušās lietā, tika piešķirtas tiesības iestāties lietā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus, un ka Komisija turklāt iesniedza prasījumu noraidīt prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 51 Atbildot un jautājumiem, kas tām uzdoti rakstveidā un tiesas sēdē, par papildu argumentu atbilstību prasījumiem, kuru atbalstam tie izteikti, personas, kas iestājušās lietā, pēc būtības atbildēja — saskaņā ar judikatūru persona, kas iestājusies lietā, ir tiesīga balstīties uz argumentiem, kas ir atšķirīgi vai pat pretēji lietas dalībnieka, ko tā atbalsta, argumentiem (Tiesas 1961. gada 23. februāra spriedums lietā 30/59 *De gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg*/Augstā iestāde, *Recueil*, 3. lpp., 37. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. marta spriedums apvienotajās lietās T-228/99 un T-233/99 *Westdeutsche Landesbank Girozentrale*/Komisija, *Recueil*, II-435. lpp., 145. punkts).
- 52 Tomēr atbilstoši Tiesas Statūtu 40. panta ceturtajai daļai, kas ir piemērojama Pirmās instances tiesai saskaņā ar minēto statūtu 53. pantu, argumenti, kas ietverti pieteikumā par iestāšanos lietā, drīkst atbalstīt tikai viena lietas dalībnieka prasījumu. Turklāt saskaņā ar Reglamenta 116. panta 3. punktu personai, kas iestājas lietā, ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir iestāšanās laikā. Tomēr, kaut arī šīs tiesību normas neaizliedz personai, kas iestājusies lietā, sniegt argumentus, kuri atšķiras no tiem, ko iesniedzis lietas dalībnieks, kuru šī persona atbalsta, pastāv nosacījums, ka šie argumenti nedrīkst mainīt strīda ietvarus un ka iestāšanās lietā mērķis joprojām ir atbalstīt konkrētā lietas dalībnieka prasījumus (šajā sakarā skat. Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-245/92 P *Chemie Linz*/Komisija, *Recueil*, I-4643. lpp., 32. punkts; 2002. gada 8. janvāra spriedumu lietā C-248/99 P *France/Monsanto* un Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 56. punkts; un Pirmās instances tiesas 2003. gada 3. aprīļa spriedumu lietā T-119/02 *Royal Philips Electronics*/Komisija, *Recueil*, II-1433. lpp., 203. un 212. punkts).
- 53 Šajā gadījumā, tā kā, no vienas puses, papildu argumenti — pieņemot, ka tie ir pamatoti, — ļauj konstatēt apstrīdētā lēmuma nelikumību un tā kā, no otras puses, Komisijas prasījums noraidīt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu nav pamatots ar

argumentiem, kuru mērķis ir konstatēt apstrīdētā lēmuma nelikumību, ir skaidrs, ka papildu argumentu izvērtēšanas rezultātā var mainīties strīda ietvari, kas tika noteikti prasības pieteikumā un iebildumu rakstā (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no T-447/93 līdz T-449/93 *AITEC u.c./Komisija, Recueil*, II-1971. lpp., 122. punkts, un 1997. gada 24. oktobra spriedumu lietā T-243/94 *British Steel/Komisija, Recueil*, II-1887. lpp., 72. un 73. punkts).

- 54 Turklāt ir jānoraida personu, kas iestājušās lietā, apgalvojums, ka papildu argumenti pēc būtības atbalsta Komisijas prasījumus atteikt prasītājas pieprasīto pieeju dokumentiem. Pirmkārt, šīs lietas ietvaros Komisija nemaz nav prasījusi, lai tiktu atteikta pieprasītā pieeja attiecīgajiem dokumentiem, neatkarīgi no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, bet gan vienīgi to, lai tiktu noraidīta prasība par apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Otrkārt, Pirmās instances tiesai, veicot pasākumu likumības uzraudzību, nav jāuzņemas Komisijas loma un jānosaka, vai pieeja attiecīgajiem dokumentiem bija jānoraida citu iemeslu dēļ nevis to, kas ir norādīti apstrīdētajā lēmumā.
- 55 Tādējādi papildu argumenti ir jānoraida kā nepieņemami.

Par pirmo pamatu, kas saistīts ar konkrētas to dokumentu pārbaudes trūkumu, kuri norādīti pieteikumā, un par ceturto pamatu, kas saistīts ar daļējas pieejas tiesību pārkāpumu

- 56 Vispirms ir jāveic pirmā un ceturtnā prasītājas izvirzītā pamata kopīga analīze.

Lietas dalībnieku argumenti

— Par pirmo pamatu, kas saistīts ar konkrētas to dokumentu pārbaudes trūkumu, kuri norādīti pieteikumā

- 57 Savā pirmajā pamatā VKI apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija, pārkāpjot Regulu Nr. 1049/2001, pilnībā liegusi pieeju *Lombard* kluba lietas materiāliem, konkrēti neizvērtējot katru dokumentu, kas ir ietverts šajā lietā. Tomēr vienīgi konkrēti apstākļi, kas attiecas uz noteiktiem dokumentiem, var attaisnot izņēmuma piemērošanu tiesībām iepazīties ar šiem dokumentiem.
- 58 Atbildot uz prasītājas pirmo pamatu, Komisija apgalvo, ka šajā gadījumā nav svarīgi noteikt, vai tā ir atteikusi pieeju visiem dokumentiem, kas norādīti pieteikumā, bet vienīgi to, vai tā ir pareizi pamatojusi savu atteikumu attiecībā uz visiem šiem dokumentiem. Tomēr šajā gadījumā Komisija nekādi neliedza tiesības iepazīties ar visiem *Lombard* kluba lietas materiāliem, bet tieši otrādi — izskaidroja, kādēļ atteikuma iemesli, kas uzskaitīti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, neļāva publiskot dokumentus, kas ietverti minētajā lietā.
- 59 Komisija piebilst — atteikt pieeju dažādām dokumentu kategorijām, neizvērtējot katru no tajās esošajiem dokumentiem, nav pretrunā Kopienas tiesībām, jo — kā tas ir šajā gadījumā — Komisijas atteikuma iemesli ir norādīti katrai kategorijai. Pirmās instances tiesa ir skaidri nospriedusi, ka Komisija ir tiesīga sadalīt lietas materiālus dažādās kategorijās, kurām tā var turpmāk atteikt pieeju kopumā, ar nosacījumu, ka tā norāda atteikuma iemeslus (Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedums lietā T-105/95 *WWF UK/Komisija*, *Recueil*, II-313. lpp., 64. punkts).

- 60 Visbeidzot, Komisija precizē, ka dažādu dokumentu un dokumentu daļu izvērtēšana šajās kategorijās netika veikta, jo piepūle, kas būtu vajadzīga šādai darbībai, būtu nesamērīga.

— Par ceturto pamatu, kas saistīts ar daļējas pieejas tiesību neievērošanu

- 61 VKI apgalvo, ka pilnīgs atteikums iepazīties ar lietas materiāliem būtu attaisnojams vienīgi tad, ja uz visiem dokumentiem, kas tajā ietverti, attiektos vismaz viens izņēmums, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā. Tā kā šajā gadījumā šis nosacījums netika izpildīts, prasītājam bija jāatļauj vismaz daļēja pieeja. “Vērā ņemamas” Komisijas rūpes par sava darba apjoma samazināšanu nevar liegt iespēju saņemt atbildību par patērētājam aizliegtas vienošanās rezultātā nodarīto kaitējumu.
- 62 Komisija apstrīd šo argumentu pamatotību. Tā atzīmē, ka Tiesas un Pirmās instances tiesas judikatūra atzīst tiesības daļēji iepazīties ar dokumentiem. Komisija tomēr uzsver, ka šādu pieeju var atteikt, ja attiecīgajai iestādei ir jāpieliek nesamērīgas pūles, lai to īstenotu.
- 63 Tomēr tādas lietas materiālu izvērtēšanai, kas ietver vairāk nekā 47 000 lapas, vajadzīgās pūles viennozīmīgi ir nesamērīgas. Tā tas vismaz ir tajā gadījumā, ja, no vienas puses, to dokumentu skaits, ko iespējams apspriest, katrā atbilstošajā kategorijā ir ļoti neliels un, no otras puses, šie dokumenti ir acīmredzami nelietderīgi. Tā kā lietas materiāli tika sakārtoti hronoloģiskā secībā, jebkāda daļēja pieeja nozīmētu lietas pārbaudi kopumā. Turklāt uzdevums sastādīt satura rādītāju visiem lietas materiāliem, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta izņēmumus, būtu tikpat nesamērīgs kā daļējas pieejas piešķiršana. Komisija atzīst, ka vajadzīgo

pūļu nesamērīgums pats par sevi nav atteikuma iemesls. Tomēr, ja no strikti noteiktu dokumentu kategoriju analīzes izriet, ka pieeja ir jāatsaka, papildu pārbaude katram dokumentam, kas ietilpst konkrētajā kategorijā, nav attaisnojama.

- 64 *BAWAG*, kā arī *ÖVAG* un *NÖ-Hypobank* pēc būtības atbalsta Komisijas argumentus. Tās norāda — ja pieteikuma iesniedzējs ir skaidri norādījis savas intereses pieejas pieteikumā, būtu nesamērīgi pieprasīt iestādei, kurai šis pieteikums ir iesniegts, piešķirt daļēju pieeju dokumentiem, kas neveicina pieteikuma mērķa sasniegšanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 65 Ir skaidrs, ka Komisija nav veikusi konkrētu un individuālu pārbaudi dokumentiem, kas ietverti *Lombard* kluba lietas materiālos. Tiesas sēdes laikā Komisija apstiprināja, ka, atbildot uz prasītājas atkārtotu pieteikumu, tā sadalīja *Lombard* kluba lietas materiālus, izņemot iekšējos dokumentus, vienpadsmit dažādās dokumentu kategorijās, neizvērtējot katru dokumentu atsevišķi. Turklāt no apstrīdētā lēmuma izriet — pēc minēto kategoriju noteikšanas Komisija nolēma, ka “viens vai vairāki Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi ir piemērojami katrai dokumentu kategorijai un ka nepastāv nekādas sevišķas sabiedrības intereses, kas attaisnotu to publiskošanu”. Komisija turpmāk precizē: “Samērīguma dēļ nešķiet nedz vajadzīgi, nedz lietderīgi veikt to dokumentu pārbaudi, kas neietilpst minētajās kategorijās”. Komisija tāpat “pakārtoti” norāda, ka Lēmuma par *Lombard* klubu publicēšana bija pietiekama, lai “aizsargātu” prasītājas intereses.

- 66 Tādējādi, ņemot vērā šos apsvērumus, ir jānosaka, vai Komisijai principā bija jāveic konkrēta un individuāla to dokumentu pārbaude, kuri norādīti pieteikumā, un — apstiprinošas atbildes gadījumā — vai tai bija jāpārbauda, kādā gadījumā uz šo pienākumu varētu attiekties noteikti izņēmumi, kas balstīti tai skaitā uz tādējādi veicamā darba apjomu.

— Par pienākumu veikt konkrētu un individuālu pārbaudi

- 67 Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā noteikts tiesību iepazīties ar iestāžu dokumentiem princips. Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā noteikti vairāki izņēmumi no pieejas tiesībām. Visbeidzot, Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā ietverti konkrēti noteikumi, saskaņā ar kuriem ir jāizskata pieejas pieteikums.
- 68 No šīm tiesību normām izriet, ka iestādei, kurai iesniegts pieejas pieteikums dokumentiem, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, ir pienākums izvērtēt un atbildēt uz šo pieteikumu, un it īpaši noteikt, vai attiecīgajiem dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas paredzēti minētās regulas 4. pantā.
- 69 Tomēr atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai izvērtēšanai, kas vajadzīga, lai izskatītu pieteikumu saņemt pieeju dokumentiem, ir jābūt konkrētai. No vienas puses, tikai ar to, ka dokuments attiecas uz interesēm, kuras aizsargā izņēmums, nevar attaisnot šī izņēmuma piemērošanu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 13. septembra spriedumu lietā T-20/99 *Denkavit Nederland/Komisija, Recueil*, II-3011. lpp., 45. punkts). Šādu piemērošanu principā var attaisnot tikai gadījumā, ja iestāde, pirmkārt, ir iepriekš izvērtējusi, vai pieeja dokumentiem konkrēti un tieši apdraud aizsargātās intereses, un, otrkārt, apstākļos, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā — ja nepastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas attaisno pieprasīto dokumentu publiskošanu. No otras puses, riskam, ka tiks apdraudētas aizsargātās intereses, ir jābūt saprātīgi paredzamam nevis tikai teorētiskam (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. februāra spriedumu lietā T-211/00 *Kuijjer/Padome, Recueil*, II-485. lpp., 56. punkts, turpmāk tekstā — “spriedums *Kuijjer II*”). Līdz ar to izvērtēšana, kas jāveic iestādei, lai piemērotu izņēmumu, ir jāveic konkrēti un tai jāizriet no lēmuma pamatojuma (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā T-188/98 *Kuijjer/Padome, Recueil*, II-1959. lpp., 38. punkts, turpmāk tekstā — “spriedums *Kuijjer I*”, un 1999. gada 19. jūlija spriedumu lietā T-14/98 *Hautala/Padome, Recueil*, II-2489. lpp., 67. punkts).

- 70 Turklāt šī konkrētā izvērtēšana ir jāveic katram pieteikumā pieprasītajam dokumentam. Tā rezultātā no Regulas Nr. 1049/2001 izriet — ir noteikts, ka visi izņēmumi, kas ir minēti tās 4. pantā 1.–3. punktā, ir piemērojami “dokumentam”.
- 71 To, ka ir jāveic šāda konkrēta un individuāla pārbaude, nevis abstrakta un vispārīga izvērtēšana, apstiprina arī judikatūra par Uzvedības kodeksa piemērošanu.
- 72 No vienas puses, Uzvedības kodeksa 4. pantā, kura principi ir daļēji pārņemti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, ietverta pirmā izņēmumu kategorija, kas liek iestādei atteikt pieeju dokumentam, ja tā publiskošana “var apdraudēt” intereses, ko aizsargā šie izņēmumi. Pirmās instances tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka no darbības vārda “varēt” lietošanas vēlējuma izteiksmē nozīmē, ka Komisijai, pirms tā pieņēma lēmumu par pieejas pieteikumu dokumentiem, ņemot vērā informāciju, kas bija tās rīcībā, bija jāizvērtē “katrs dokuments atsevišķi”, lai noteiktu, vai to publiskošana patiešām apdraudētu intereses, ko aizsargā izņēmumi (Pirmās instances tiesas 1998. gada 6. februāra spriedums lietā T-124/96 *Interporc/Komisija*, *Recueil*, II-231. lpp., 52. punkts, un 2000. gada 12. oktobra spriedums lietā T-123/99 *JT's Corporation/Komisija*, *Recueil*, II-3269. lpp., 64. punkts). Ņemot vērā to, ka vēlējuma izteiksme izmantota Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā, judikatūra par Uzvedības kodeksu ir piemērojama Regulai Nr. 1049/2001. Līdz ar to ir jāatzīst, ka iestādei ir pienākums konkrēti un individuāli izvērtēt, vai izņēmumi no pieejas tiesībām ir piemērojami katram no pieteikumā norādītajiem dokumentiem.
- 73 No otras puses — kā to pamatoti norāda Komisija — Pirmās instances tiesa iepriekš 59. punktā minētajā spriedumā *WWF UK/Komisija*, 64. punkts, pēc būtības ir nospriedusi, ka iestādei vismaz par katru dokumenta kategoriju ir jānorāda iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka tai adresētajā pieteikumā minētie dokumenti ietilpst informācijas kategorijā, kurai piemērojams izņēmums. Tomēr neatkarīgi no tā, vai punktā, uz kuru pamatojas Komisija, noteikts vienīgi noteikums, ka [lēmums] ir jāpamato, jebkurā gadījumā ir vajadzīga konkrēta un individuāla izvērtēšana, ja, pat ja ir skaidrs, ka pieejas pieteikums attiecas uz dokumentiem, kuriem piemērojams

izņēmums, tikai šāda izvērtēšana ļautu iestādei izskatīt iespēju piešķirt pieprasītājam daļēju pieeju atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktam. Piemērojot Uzvedības kodeksu, Pirmās instances tiesa turklāt kā nepietiekamu jau ir noraidījusi dokumenta izvērtēšanu, atsaucoties uz kategorijām, nevis izvērtējot konkrētu informāciju, ko šie dokumenti satur, jo izvērtēšanai, kas jāveic iestādēm, ir jāļauj Pirmās instances tiesai konkrēti izvērtēt, vai izņēmums, uz kuru atsaucas, patiešām ir piemērojams visai informācijai, ko satur minētie dokumenti (iepriekš šā sprieduma 72. punktā minētais spriedums lietā *JT's Corporation/Komisija*, 46. punkts).

- 74 Tādējādi ir jāsecina, ka iestādei, kas saņem pieteikumu saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, principā ir konkrēti un individuāli jāizvērtē to dokumentu saturs, kuri norādīti pieteikumā.
- 75 Tomēr šis, principā izmantojamais, risinājums nenozīmē, ka šāda izvērtēšana ir jāveic jebkuros apstākļos. Tā kā mērķis konkrētai un individuālai izvērtēšanai, kas iestādei principā ir jāveic, atbildot uz pieejas pieteikumu, kas iesniegts atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, ir — ļaut attiecīgajai iestādei izvērtēt, kādos gadījumos tiesībām uz pieeju ir piemērojams izņēmums, no vienas puses, un apsvērt iespēju piešķirt daļēju pieeju, no otras puses, minētā izvērtēšana var arī nebūt vajadzīga, ja konkrētā gadījuma īpašajos apstākļos ir acīmredzams, ka pieeja ir jānoraida vai, tieši otrādi, jāpiešķir. Tāds tai skaitā būtu gadījums, ja noteiktiem dokumentiem acīmredzami būtu pilnībā piemērojams izņēmums no pieejas tiesībām vai, tieši otrādi, būtu acīmredzami pilnībā jāpiešķir pieeja, vai arī, visbeidzot, Komisija jau būtu veikusi konkrētu un individuālu pārbaudi līdzīgos apstākļos.

- 76 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka Komisija pamatoja apstrīdēto lēmumu ar vispārīgu *Lombard* kluba lietas materiālu kategoriju analīzi. Tāpat netiek apstrīdēts, ka Komisija nav veikusi konkrētu un individuālu pārbaudi dokumentiem, kas norādīti pieejas pieteikumā, lai izvērtētu, vai bija piemērojami attiecīgie izņēmumi vai arī bija jāpiešķir daļēja pieeja.
- 77 Tādējādi ir jāizvērtē, vai prasītājas pieteikums attiecas uz dokumentiem, kuriem šajā gadījumā pastāvošo apstākļu dēļ nebija jāveic konkrēta un individuāla pārbaude.
- 78 Šajā ziņā Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka uz dokumentiem, kas norādīti prasītājas pieteikumā, attiecās četri atsevišķi izņēmumi no pieejas tiesībām.
- 79 Pirmais no Komisijas minētajiem izņēmumiem attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto pārbaūžu mērķu aizsardzību. Apstrīdētajā lēmumā Komisija pamatoja šī izņēmuma piemērošanu, pēc būtības atsaucoties uz diviem faktoriem.
- 80 Pirmkārt, pēc Komisijas teiktā, par Lēmuma par *Lombard* klubu atcelšanu Pirmās instances tiesā ir celtas vairākas prasības, kas vēl joprojām tiek izskatītas, un par kurām Pirmās instances tiesa vēl nav pasludinājusi spriedumu. Tā rezultātā trešo personu pieeja šiem dokumentiem varētu ietekmēt jaunu izvērtēšanu, kas tai varētu būt jāveic gadījumā, ja tiktu atcelti [tās lēmumi], un varētu iedrošināt prasītāju izvīrīt šo prasību ietvaros noteiktus prasījumus.

- 81 Otrkārt, pēc Komisijas teiktā, lielu dokumentu skaitu, kas ietilpst lietas materiālos, iesniedza uzņēmumi, kas tika sodīti ar Lēmumu par *Lombard* klubu, vai nu pamatojoties uz Komisijas paziņojumu par naudas soda neuzlikšanu vai samazināšanu aizliegtas vienošanās gadījumā (OV 1996, C 207, 4. lpp.), kurš bija piemērojams attiecīgo notikumu laikā, vai saistībā ar informācijas pieprasījumu vai pārbaudi atbilstoši Regulas Nr. 17 11. un 14. pantam. Līdz ar to, ja trešām personām atļautu iepazīties ar šiem dokumentiem, uzņēmumi atturētos no sadarbības ar Komisiju, un tas traucētu pārbaudes un izmeklēšanas darbības turpmākajās lietās. Tāda pat argumentācija ir piemērojama dokumentiem, ko izdevušas trešās personas.
- 82 Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija nedrīkstēja formulēt tik vispārīgu secinājumu attiecībā uz *Lombard* kluba lietas materiāliem kopumā, iepriekš neveicot konkrētu un individuālu pārbaudi dokumentiem, kuri tajos ietilpst.
- 83 Pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma nav skaidrs, ka Komisija konkrēti pārbaudīja, vai katrs dokuments, kas norādīts pieteikumā, tiešām ietilpst vienā no vienpadsmit noteiktajām kategorijām. Tieši otrādi — apstrīdētajā lēmumā norādītais un tiesas sēdē Komisijas apstiprinātais pamatojums liecina, ka Komisija vismaz daļēji veica šo iedalījumu abstrakti. Šķiet, ka Komisija vairāk rīkojās, pamatojoties uz savu priekšstatu par *Lombard* kluba lietas materiālu saturu, nevis uz patiesu pārbaudi. Līdz ar to šis iedalījums kategorijās paliek aptuvens gan no tā vispusības, gan precizitātes viedokļa.
- 84 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā, kā arī Komisijas iebildumu rakstā izklāstītie apsvērumi paliek neskaidri un vispārīgi. Ja netika veikta individuāla pārbaude, tas ir, katra dokumenta pārbaude, šie apsvērumi neļauj pietiekami skaidri un precīzi uzskatīt, ka,

pat pieņemot, ka Komisijas argumentācija pēc būtības ir pietiekami pamatota, tā attiecas uz visiem *Lombard* kluba lietas materiāliem. Komisijas izteiktās bažas paliek tikai apgalvojumi un tādējādi ir pārmērīgi varbūtējas.

- 85 Nekas neliecina, ka uz visiem dokumentiem, kas norādīti pieteikumā, ir skaidri attiecināms attiecīgais izņēmums. Apstrīdētā lēmuma 1. punktā Komisija pati norādīja, ka “izņēmumi, kas paredzēti 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, lielākoties ir piemērojami noteiktiem dokumentiem vai pat visām kategorijām kopumā”.
- 86 Ir taisnība, ka tabulā, ko Komisija pievienoja savam iebildumu rakstam, tā norādīja — pēc tās domām, attiecīgie izņēmumi ir piemērojami visiem lietas materiālos esošajiem dokumentiem. Tomēr no apsvērumiem, kas izklāstīti iepriekšējā punktā, ir skaidrs, ka šī tabula ir pretrunā apstrīdētā lēmuma pamatojumam.
- 87 Visbeidzot, jebkurā gadījumā no apstrīdētā lēmuma pamatojuma neizriet, ka uz katru no dokumentiem, kas ietilpst *Lombard* kluba lietas materiālos, atsevišķi ir attiecināms izņēmums, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā. Nešķiet, ka visas šajos lietas materiālos iekļautās informācijas publiskošana apdraudētu Komisijas veikto pārbaūžu un izmeklēšanu mērķus.
- 88 Tādējādi tas, ka netika veikta prasītājas pieteikumā norādīto dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude, nav attaisnojams, ja uz dokumentiem attiecas pirmais Komisijas norādītais izņēmums.

- 89 Tas pats secinājums ir piemērojams dokumentiem, uz kuriem saskaņā ar apstrīdēto lēmumu ir attiecināms otrais, trešais un ceturtais izņēmums. Šie izņēmumi attiecas uz komerciālo interešu aizsardzību (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmais ievilkums), uz tiesvedības aizsardzību (4. panta 2. punkta otrais ievilkums) un personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību (4. panta 1. punkta b) apakšpunkts). Tomēr, pēc Komisijas teiktā, no apstrīdētā lēmuma 2., 3., 10., 12. un 13. punkta izriet, ka šie izņēmumi attiecas tikai uz daļu no pieteikumā norādītajiem dokumentiem. Apstrīdētā lēmuma 13. punktā Komisija tai skaitā norāda: "ir iespējams, ka liela daļa dokumentu, ko izdevušas attiecīgās bankas vai trešās personas, vienlīdz ietver informāciju, kuras publiskošana varētu ietekmēt personas privāto dzīvi un neaizskaramību".
- 90 Tādējādi no apstrīdētā lēmuma izriet — nav teikts, ka izņēmumi, uz kuriem atsaucās Komisija, attiecas uz visiem *Lombard* kluba lietas materiāliem un ka pat tādu dokumentu gadījumā, uz kuriem tie, iespējams, varētu attiekties, tie var attiekties tikai uz konkrētām šo dokumentu teksta daļām.
- 91 Visbeidzot, personas, kas iestājušās lietā, atsauca uz izņēmumu, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā. Tās apgalvo, ka par Lēmuma par *Lombard* klubu atcelšanu ir celtas vairākas prasības un ka tādējādi 4. panta 3. punkta izpratnē vēl nav "pieņemts" lēmums, kas attaisnotu pilnīgu atteikumu iepazīties ar šiem dokumentiem. Tomēr, tā kā apstrīdētajā lēmumā Komisija nav atsaukusies uz šo izņēmumu, Pirmās instances tiesai nav šīs iestādes vietā jānosaka, vai tas ir piemērojams pieteikumā norādītajiem dokumentiem.
- 92 Līdz ar to Komisijai būtībā bija pienākums veikt katra pieteikumā norādītā dokumenta konkrētu un individuālu pārbaudi, lai izvērtētu, vai ir piemērojami kādi izņēmumi, vai arī jāpiešķir daļēja pieeja.

93 Tomēr, tā kā šajā gadījumā Komisija nav veikusi šādu pārbaudi, ir jānosaka, vai iestāde ir tiesīga attaisnot pilnīgu pieejas atteikumu ar to, ka šāda pārbaude, pēc tās domām, rada ļoti lielu darba apjomu.

— Par tāda izņēmuma piemērošanu, kas saistīts ar konkrētas un individuālas pārbaudes veikšanai vajadzīgā darba apjomu

94 Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktam, “ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, attiecīgā iestāde var bez papildu formalitātēm apspriesties ar pieteikuma iesniedzēju, lai rastu pieņemamu risinājumu”.

95 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka prasītāja un Komisija ir tikušās 2002. gada 24. jūlijā, bet šīs sanāksmes un turpmāko kontaktu rezultātā nav rasts risinājums.

96 Tomēr Regula Nr. 1049/2001 nesatur nevienu tiesību normu, kas skaidri ļautu iestādei samazināt pārbaudes apjomu, kas tai parasti būtu jāveic, lai atbildētu uz pieteikumu saņemot pieeju, ja kopīgi ar pieteikuma iesniedzēju nav atrasts pieņemams risinājums.

97 Apstrīdētā lēmuma ievaddaļā Komisija tomēr to, ka netika veikta attiecīgo dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude, pēc būtības pamatoja, atsaucoties uz samērīguma principu. Komisija tostarp norādīja, ka “samērīguma dēļ nav ne vajadzīgi, ne lietderīgi veikt pārbaudi dokumentiem, kas neietilpst [minētajās] kategorijās”. Komisija atsaucās arī uz samērīguma principa piemērošanu apstrīdētā lēmuma 10., 13. un 24. punktā.

- 98 Tādējādi ir jāpārbauda, vai ir pieļaujams, ka samērīguma principa dēļ atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 iesniegtajā pieteikumā norādītajiem dokumentiem netiek piemērots konkrētas un individuālas pārbaudes princips.
- 99 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru samērīguma princips nosaka, ka Kopienas iestāžu veiktie pasākumi nedrīkst pārsniegt apmēru, kāds ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu paredzētos mērķus, ar to saprotot — ja pastāv izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizmanto vismazāk apgrūtinošais, un radītās neērtības nedrīkst būt nesamērīgas ar paredzētajiem mērķiem (Tiesas 1998. gada 5. maija spriedums lietā *C-157/96 National Farmers' Union u.c.*, *Recueil*, I-2211. lpp., 60. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 27. septembra spriedums lietā *T-211/02 Tideland Signal/Komisija*, *Recueil*, II-3781. lpp., 39. punkts). Samērīguma princips tāpat nosaka, ka atkāpes nedrīkst pārsniegt robežas tam, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu paredzētos mērķus (Tiesas 1986. gada 15. maija spriedums lietā *222/84 Johnston*, *Recueil*, 1651. lpp., 38. punkts, un iepriekš 69. punktā minētais spriedums lietā *Hautala/Padome*, 85. punkts).
- 100 Līdz ar to iestādes atteikums konkrēti un individuāli pārbaudīt dokumentus, kas norādīti pieejas pieteikumā, būtībā ir acīmredzams samērīguma principa pārkāpums. Attiecīgo dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude ļauj iestādei sasniegt paredzēto mērķi, piemērojot izņēmumus, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā, un turklāt palīdz noteikt tos dokumentus, uz kuriem pilnībā vai daļēji attiecas minētie izņēmumi. Līdz ar to attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja pieejas tiesībām tas ir mazāk apgrūtinošs pasākums nekā atteikums veikt pārbaudi.
- 101 Tomēr ir jāņem vērā pieteikuma iesniedzēja tiesības, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, iesniegt pieejas pieteikumu, kas attiecas uz acīmredzami pārmērīgu dokumentu skaitu — iespējams, pat nenopietnu iemeslu dēļ, — kura izvērtēšana tādējādi rada darba slodzi, kas var būtiski kavēt iestādes efektīvu darbību. Tāpat ir jāatzīmē, ka gadījumā, ja pieteikums attiecas uz ļoti lielu dokumentu skaitu, iestādes tiesības kopīgi ar pieteikuma iesniedzēju meklēt “pieņemamu risinājumu”,

piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktu, atspoguļo iespēju ņemt vērā — kaut arī pavisam nedaudz — vajadzību nepieciešamības gadījumā rast kompromisu starp pieteikuma iesniedzēja interesēm un labas pārvaldības interesēm.

102 Tādējādi iestādei ir jāpatur tiesības īpašos gadījumos, ja dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude tai uzliek nesamērīgu administratīvā darba apjomu, līdzsvarot publiskas pieejas dokumentiem intereses, no vienas puses, un no tā izrietošo darba apjomu, kas vajadzīgs, lai īpašos gadījumos aizsargātu labas pārvaldības intereses, no otras puses (skat. pēc analogijas iepriekš 69. punktā minēto spriedumu lietā *Hautala/Padome*, 86. punkts).

103 Tomēr šī iespēja ir jāpiemēro tikai izņēmuma gadījumos.

104 Pirmkārt, pieejas pieteikumā, kas iesniegts atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, norādīto dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude ir viens no iestādes pamatpienākumiem, [kas jāveic], lai atbildētu uz minēto pieteikumu.

105 Otrkārt, publiskas pieejas iestāžu dokumentiem atļaušana ir pamatnoteikums, bet iespēja atteikt — izņēmums (skat. pēc analogijas ar principu, kas noteikts Uzvedības kodeksa piemērošanai, spriedumu *Kuijjer II*, 55. punkts).

106 Treškārt, izņēmumi no pieejas dokumentiem principā ir jāinterpretē šauri (skat. pēc analogijas ar Uzvedības kodeksu Pirmās instances tiesas 2001. gada 10. oktobra spriedumu lietā T-111/00 *British American Tobacco International (Investments)*)

Komisija, *Recueil*, II-2997. lpp., 40. punkts). Tomēr šī judikatūra vairāk attaisno vajadzību īpaši šauri piemērot jebkādus ierobežojumus rūpībai, kas iestādei parasti ir jāievēro, jo kopš pieteikuma saņemšanas brīža šādi ierobežojumi palielina risku, ka pieejas tiesības var tikt apdraudētas.

- 107 Ceturtkārt, ir ļoti daudz apstākļu, kuros Komisijas iespēja neveikt konkrētu un individuālu pārbaudi, kad tāda ir vajadzīga, būtu pretrunā labas pārvaldības principam, kas ir viena no garantijām, ko piešķir Kopienų tiesiskā kārtība administratīvajā procesā un ar ko ir saistīts atbildīgās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus atsevišķā gadījuma atbilstošos aspektus (Pirmās instances tiesas 1992. gada 24. janvāra spriedums lietā T-44/90 *La Cinq*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 86. punkts, un 1996. gada 11. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-528/93, T-542/93, T-543/93 un T-546/93 *Métropole télévision* u.c./Komisija, *Recueil*, II-649. lpp., 93. punkts).
- 108 Piektkārt, principā nav pareizi ņemt vērā darba apjomu, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu pieejas tiesības un ievērotu pieteikuma iesniedzēja intereses, un lai mainītu minēto tiesību piemērojamību.
- 109 Attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja interesēm — atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktam — pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda pieteikuma iesniegšanas iemesli un tādējādi tam nav jāpierāda kādas intereses.
- 110 Attiecībā uz darba apjomu, kas vajadzīgs, lai izvērtētu pieteikumu, Regulā Nr. 1049/2001 ir skaidri paredzēta iespēja, ka pieejas pieteikums var attiekties uz ļoti lielu dokumentu skaitu, jo tās 7. panta 3. punkts un 8. panta 2. punktā noteikts, ka termiņu sākotnējo pieteikumu un atkārtotu pieteikumu izvērtēšanai var pagarināt izņēmuma kārtā — piemēram, ja pieteikums ir par ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu.

- 111 Sestkārt, darba apjoms, kas vajadzīgs, lai izvērtētu pieteikumu, ir atkarīgs ne tikai no pieteikumā norādīto dokumentu skaita un to apjoma, bet arī no to satura. Tā rezultātā vajadzība veikt konkrētu un individuālu pārbaudi ļoti lielam dokumentu skaitam pati par sevi nenorāda uz darba apjomu, kas vajadzīgs, lai izvērtētu pieejas pieteikumu, jo šis darba apjoms ir atkarīgs arī no tā, cik izsmeltošai jābūt šai pārbaudei.
- 112 Tā rezultātā vienīgi izņēmuma gadījumā un tikai tad, ja administratīvā darba apjoms, ko rada dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude, ir pārmērīgi apgrūtinošs, tādējādi pārsniedzot apjomu, ko var saprātīgi pieprasīt, var piemērot atkāpi no šī pienākuma veikt pārbaudi (skat. pēc analogijas spriedumu *Kuiper II*, 57. punkts).
- 113 Turklāt, tā kā principā ir jānodrošina tiesības iepazīties ar dokumentiem, kas ir iestāžu rīcībā, iestādei, kura atsaucas uz izņēmumu saistībā ar pieteikumā uzliktā uzdevuma smagumu, ir pienākums pierādīt to, cik šis uzdevums ir grūts.
- 114 Visbeidzot, ja iestāde iesniedz pierādījumus par pārmērīgu administratīvā darba apjomu, kas rodas pieteikumā norādīto dokumentu konkrētas un individuālas pārbaudes dēļ, tai ir pienākums apspriesties ar pieteikuma iesniedzēju, lai izprastu vai lūgtu to precizēt savas intereses par pieeju attiecīgajiem dokumentiem, no vienas puses, un konkrēti noteikt iespējas, kādas tai ir veikt pasākumus, kas būtu mazāk traucējoši nekā dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude, no otras puses. Tā kā tiesības iepazīties ar dokumentiem ir princips, iestādei šajā ziņā tomēr ir pienākums izvēlēties variantu, kas būtu vislabvēlīgākais pieteikuma iesniedzēja pieejas tiesībām, ja tas pats nerada uzdevumu, kas pārsniedz saprātīgi pieprasāmā robežas.

- 115 No tā izriet, ka iestāde var izvairīties no dokumentu konkrētas un individuālas pārbaudes veikšanas tikai pēc tam, kad ir patiesi izvērtējusi visas citas iespējas un savā lēmumā sīki izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ šīs dažādās iespējas arī rada nesamērīgu darba apjomu.
- 116 Līdz ar to šajā gadījumā ir jāizvērtē, vai to dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude, kas norādīti pieejas pieteikumā, Komisijai radītu nesamērīgu darba apjomu tā, ka, ņemot vērā prasītājas intereses, tā varētu konkrēti izvērtēt citas iespējas pieteikuma izvērtēšanai, lai vajadzības gadījumā veiktu pasākumus, kas būtu mazāk traucējoši darba apjoma ziņā.
- 117 Vispirms, attiecībā uz to, vai katra pieteikumā norādītā dokumenta konkrēta un individuāla pārbaude bija nesamērīga, ir jāatzīmē, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts precīzs *Lombard* kluba lietas materiālos ietilpstošo dokumentu skaits, bet tikai to lappušu skaits. Ar atsauci uz lappušu skaitu vien nepietiek, lai izvērtētu darba apjomu, ko rada konkrēta un individuāla pārbaude. Tomēr, ņemot vērā Komisijas apstrīdētajā lēmumā noteiktās kategorijas, no vienas puses, un attiecīgās lietas veidu, no otras puses, no lietas materiāliem ir skaidri redzams, ka attiecīgo dokumentu skaits ir ļoti liels.
- 118 Turklāt vairāk nekā 47 000 lapu lietas materiālu pārskatīšana, ko satur daudzi dokumenti, tādi kā tie, kas ietilpst Komisijas noteiktajās kategorijās, visdrīzāk ir pārmērīgi grūts uzdevums.
- 119 Pirmkārt, ir skaidrs, ka *Lombard* kluba lietas materiāli ir sadalīti hronoloģiskā secībā. Šajā ziņā Komisija paziņoja tiesas sēdē, ka, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma datumu,

prasītājas pieteikumā norādītie dokumenti vēl netika ievadīti reģistrā, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā, kura piemērojamība atbilstoši 8. panta 1. punktam Komisijas 2001. gada 5. decembra Lēmumā, ar ko groza Komisijas reglamentu, ir pakāpeniski jāpaplašina.

- 120 Otrkārt, ņemot vērā Komisijas noteiktās galvenās kategorijas un apstrīdētā lēmuma pamatojumu, var pieņemt, ka prasītājas pieteikumā norādītie dokumenti ietver lielu daļu informācijas, kas konkrēti jāizvērtē saistībā ar izņēmumiem no pieejas tiesībām, un tai skaitā informāciju, kas varētu apdraudēt *Lombard* kluba lietas materiālos minēto banku komerciālo interešu aizsardzību.
- 121 Treškārt, ņemot vērā galvenās Komisijas noteiktās kategorijas, tāpat var pieņemt, ka *Lombard* kluba lietas materiālus veido daudzi dokumenti, ko izdevušas trešās personas. Tā rezultātā darba apjoms, kas vajadzīgs, lai konkrēti un individuāli pārbaudītu šajos lietas materiālos ietilpstošos dokumentus, var palielināties tādēļ, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktam nepieciešamības gadījumā ir jāapspriežas ar trešām personām.
- 122 Tādējādi šajā gadījumā pastāv vairāki faktori, kas norāda uz to, ka *Lombard* kluba lietas materiālos ietilpstošo dokumentu konkrēta un individuāla pārbaude varētu radīt ļoti lielu darba apjomu. Tomēr, kaut arī nav jāpieņem galīgais lēmums par to, vai šie faktori no tiesību viedokļa pietiekami pierāda, ka vajadzīgais darba apjoms pārsniedz Komisijai saprātīgi pieprasāmu apjomu, ir jāatgādina, ka apstrīdētais lēmums, ar ko prasītājai pilnībā atteikta pieeja, jebkurā gadījumā var būt likumīgs tikai tad, ja Komisija iepriekš sīki izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ dažādas alternatīvas iespējas katra attiecīgā dokumenta konkrētai un individuālai pārbaudei arī rada nesamērīgu darba apjomu.

- 123 Tomēr šajā gadījumā 2002. gada 14. jūnijā prasītāja paziņoja Komisijai, ka tās pieteikuma nolūks bija atrast noteiktus pierādījumus Austrijas tiesās uzsāktajiem procesiem pret *BAWAG*.
- 124 Tāpat ir skaidrs, ka 2002. gada 24. jūlijā, tiekoties ar Komisijas dienestiem, *VKI* pārstāvji minēja iespēju, ka prasītāja varētu rakstveidā apņemties izmantot iegūto informāciju vienīgi, lai aizstāvētu patērētāju tiesības.
- 125 Turklāt 2002. gada 26. septembra atkārtotajā pieteikumā prasītāja norādīja, ka Komisijas iekšējie dokumenti to galvenokārt neinteresēja, kas Komisijai ļāva apstrīdētajā lēmumā neveikt šo dokumentu analīzi.
- 126 Neraugoties uz šiem apsvērumiem, no apstrīdētā lēmuma pamatojuma nav skaidri saprotams, ka Komisija konkrēti un pilnīgi izvērtēja dažādas iespējas, lai veiktu pasākumus, kas neradītu pārmērīgi lielu darba apjomu, bet, no otras puses, palielinātu prasītājas iespējas iepazīties vismaz ar daļu no pieteikumā norādītajiem dokumentiem.
- 127 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā Komisija “pakārtoti” norādīja, ka ar Lēmuma par *Lombard* klubu publicēšanu pietika, lai “aizsargātu” prasītājas intereses.

128 Turklāt apstrīdētā lēmuma 24. punktā Komisija atteicās piešķirt daļēju pieeju *Lombard* kluba lietas materiālos ietilpstošajiem dokumentiem, apgalvojot:

“Šajā gadījumā, lai lemtu par Jūsu pieteikumu, esam sadalījuši visus lietas materiālos ietilpstošos dokumentus kategorijās un daļu no tiem — apakškategorijās. Cita iespēja būtu — izvērtēt katru dokumentu, vajadzības gadījumā apspriežoties ar trešām personām. Šajā konkrētajā gadījumā lietas materiālus veido vairāk nekā 47 000 lapas, neskaitot iekšējos dokumentus. Tā kā no kategoriju pārbaudes izriet, ka uz lietas materiālos ietilpstošajiem dokumentiem, izņemot dažus dokumentus, kas jau ir publicēti, lielā mērā attiecas Regulā paredzētie izņēmumi, katra atsevišķa dokumenta pārbaude Komisijai radītu neatbilstošu un nesamērīgu darba apjomu. Tas tā ir it īpaši tādēļ, ka citas dokumentu daļas vai daži dokumenti, ko, iespējams, varētu publiskot, visdrīzāk neapmierinātu VKI intereses pierādīt attiecīgo civilprocesā iesaistīto banku rīcības nelikumību, ne arī kalpotu citām sabiedrības interesēm.”

129 Tādējādi ir skaidrs, ka Komisija ņēma vērā prasītājas intereses kā ļoti pakārtotu apsvērumu, salīdzinot divu rīcību veidu iespējamās sekas, proti, pirmkārt, *Lombard* kluba lietas materiālos ietilpstošo dokumentu individuālās pārbaudes, un, otrkārt, šiem dokumentiem, pamatojoties uz to veidu, noteikto kategoriju pārbaudes sekas.

130 Tomēr no apstrīdētā lēmuma pamatojuma neizriet, ka Komisija konkrēti, precīzi un sīki izvērtēja citas iespējas samazināt darba apjomu, no vienas puses, un iemeslus, kas tai ļautu izvairīties no jebkādas pārbaudes, nevis vajadzības gadījumā veikt pasākumus, kas mazāk ierobežo prasītājas pieejas tiesības, no otras puses. No apstrīdētā lēmuma it īpaši neizriet, ka attiecībā uz lietas materiālos, kas sadalīti hronoloģiskā secībā, ietilpstošo dokumentu noteikšanu Komisija konkrēti izpētījusi iespēju lūgt bankām, kas minētas *Lombard* kluba lietas materiālos, iesniegt datus par to iesniegtajiem dokumentiem, kas, iespējams, varētu palīdzēt vieglāk atrast konkrētus dokumentus šajos lietas materiālos. Turklāt, kaut arī Komisija savā

iebildumu rakstā norādīja, ka satura rādītāja tabulas izveidošana būtu nesamērīgs uzdevums, šīs iespējas izpēte vispār nav minēta apstrīdētajā lēmumā un tādējādi nav uzskatāma par konkrētu izpēti. Visbeidzot, no apstrīdētā lēmuma tāpat neizriet, ka Komisija ir izvērtējusi darba apjomu, ko rada to dažu dokumentu identificēšana, individuāla un konkrēta pārbaude, kas visdrīzāk uzreiz apmierinātu prasītājas intereses vai vajadzības gadījumā apmierinātu tās daļēji.

- 131 Līdz ar to Komisijas pilnīgs pieejas atteikums ir iesniegts prasītājam, kļūdaini piemērojot tiesību normas. Tādējādi pirmais un ceturtais pamats ir jāapstiprina. Līdz ar to nav jālemj par citiem prasītājas izvirzītajiem pamatiem un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par lūgumu izsniegt dokumentus

- 132 Kopienas tiesai ir jālemj par nepieciešamību izsniegt dokumentu, ņemot vērā lietas apstākļus un atbilstoši Reglamenta tiesību normām, kas piemērojamas pierādījumu savākšanas pasākumiem (Tiesas 2003. gada 2. oktobra spriedums lietā *C-196/99 P Aristrain/Komisija*, *Recueil*, I-11049. lpp., 67. punkts).

- 133 Tā kā pirmais un ceturtais prasītājas pamats ir jāapstiprina un nav jāizvērtē attiecīgie dokumenti, šajā gadījumā nav nekādas vajadzības lemt par pieprasīto dokumentu izsniegšanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 134 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt VKI tiesāšanās izdevumus saskaņā ar VKI prasījumiem.
- 135 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai Pirmās instances tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai. Šajā gadījumā personas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

- 1) atcelt Lēmumu D (2002) 330472 par pieejas pieteikumu administratīvās lietas COMP/36.571/D-1 Austrijas Bankas — “Lombard klubs” materiāliem;

2) Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) personas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Vesterdorf

Jaeger

Mengozzi

Martins Ribeiro

Labucka

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 13. aprīlī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

B. Vesterdorf